

Τὸ μαχαίρι ἐκείτετο ἐκεῖ, λάμπον, σὰν νὰ συνεπλήρωνε μὲ τὴν εὐγλωττίαν τῶν ἀκτίνων τοῦ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀγρίας διηγήσεως καὶ σὰν νὰ ἐφώναζεν ἐκδιχῆσιν. Ὁ παπᾶς, ἀφοῦ ἄκουσεν ὅσα ἤθελε νὰ μάθῃ, ἔσκυψε, πῆρε τὸ μαχαίρι καὶ εἶπε μόνον στὸν τσοπάνην: Αὐτὸ εἶναι, τὸ ἴδιο;

Μὲ τὴν ἴδιαν ἀναισθησίαν τοῦ τρόμου ἐκεῖνος κατένευσε.

Τότε ὁ γυιὸς τοῦ σκοτωμένου, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ἄλλο, μὲ τὴν μουγγάδα τρομεροῦς ἀποφάσεως ποῦ ἀναταράζει τὴν ψυχὴν καὶ βουλώνει τὸν δρόμον τῆς φωνῆς, ἐτράβηξε τὸν δολοφόνον πάρα πέρ' ἀπὸ τὸν τάφον, ἐσήκωσε τὸ μαχαίρι, τὸ ἔχωσε μέσθ' αὐτὸν λαιμόν του, βαθειά, μαζί μὲ τὸ μαχίρι, τὸ ἀφῆκε χωμένον μέσα στὴν σάρκα τὴν ἀκάθαρτην καὶ ἔσπρωξε μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον ἐκυλίσθη στὸν κατήφορον.

Ὁ ἐκδιχῆτῆς ἐπέστρεψε σ' τὸ χάνι καὶ ἀνήγγειλε στοὺς Στρεμπαινωῖτες ὅτι εὗρηκε τὸν τάφον καὶ σκότωσε τὸν νεκροθάπτην τοῦ πατέρα του. Ὑψηλός, ξεφρενιασμένος ἐστάθηκε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἀνάμεσα στοὺς χωρικοὺς ποῦ τὸν ἐκύταζαν μὲ σιωπὴ καὶ εὐλάβεια, καὶ ἐδιηγήθη τὴν δίκην ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὸν τάφον καὶ τὴν τιμωρία ποῦ ἀκολούθησεν ἀμέσως σὰν τιμωρία θεϊκὴ σ' ἐκείνην τὴν ἐρημιάν, σ' ἐκείνην τὴν μεγάλην αἵθουσαν τοῦ θεικοῦ δικαστηρίου, μυστὰ στὴ βουβὴ μεταλοπρέπεια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς σελήνης.

Ὁ φόνος τοῦ φονηᾶ ἐκρατήθη μυστικός, γιὰ νὰ σωθῆ τὸ χωριὸ ἀπὸ ἀντεκδιχῆσεις. Καί, ἂν καὶ ὁ τάφος βρέθηκε, τὸ λείψανο κανέναν δὲν κοτᾶ νὰ τὸ σηκώσῃ ἀπὸ κεῖ ποῦ εἶνε πεταμένο καὶ σαπίζει, σὰν ψοφῆμι.

Τὰ κόκκαλα τοῦ ἐθνομάρτυρος μαζί μὲ τόσα ἄλλα ποῦ στρώνουν τὴν τυραννισμένην χώρα, περιμένουν τὴ μεγάλην λευτερώτρα ποῦ θὰ γυρίσῃ — δὲν μπορεῖ — μιὰ μέρα, ἀπὸ πάνω τους, καὶ θὰ τὰ κλιῆ μὲ ψαλμωδίες γνώριμες νὰ σηκωθοῦνε καὶ ν' ἀναπαυθοῦν στὴν εἰρήνην τῆς ἐλευθερίας.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Εἰς ἓνα μεσόκοπον ποῦ βάφεται

Ποιον ζητεῖς νὰ ἀπαιήσῃς, κακομοίρη, σιὸ θεὸ σου;
τῆς γυναῖκες; τοὺς γνωστούς σου; τὸ θεὸ; τὸν ἐαυτὸ σου;
Γηρατεῖα βερνικωμένα διὰ νηῖτα δὲν περοῦνε
πῶς τοὺς ἄλλους νὰ γελάσῃς — μὰ μὲ σὲ ὅλοι γελοῦνε!

ΣΑΤΑΝΑΣ